

Darwin gekaapt: hoe het Neodarwinisme de wetenschap misleidde

In de populaire wetenschap, op scholen en in natuurdocumentaires wordt Charles Darwin al decennialang afgeschilderd als de patroonheilige van het atheïstisch materialisme. Hij wordt steevast gepresenteerd als de man die God uit het universum zou hebben wegredeneerd door aan te tonen dat al het leven op aarde het resultaat is van een blind, toevallig en continu evolutieproces. Wie echter het volledige oeuvre van Darwin leest – in plaats van de eendimensionale samenvattingen in moderne studieboeken – stuit op een verrassende en ontluisterende werkelijkheid. De historische Charles Darwin was helemaal niet de vader van het radicaal-materialistische evolutionisme. Het hedendaagse neodarwinisme blijkt in feite een grootschalige ideologische kaperbrief te zijn: een systeem waarbij Darwins naam als trofee wordt rondgedragen om een visie te rechtvaardigen die haaks staat op wat hij zelf schreef en geloofde.

De Historische Context: Vrees voor de Wetenschap en de Cruciale Fout

Om de opkomst en de latere verdraaiing van Darwins werk te begrijpen, moeten we terug naar de maatschappelijke en intellectuele verschuivingen die aan de negentiende eeuw voorafgingen. Het Humanisme en de Renaissance brachten een groeiend vertrouwen in het menselijk intellect met zich mee. De uitvinding van de boekdrukkunst door Johannes Gutenberg rond het midden van de vijftiende eeuw maakte de Bijbel toegankelijk voor iedereen die kon lezen. Gelovigen wilden niet langer blind gehoorzamen; zij wilden begrijpen om te kunnen geloven. Er ontstond een sterke behoefte aan een individuele Schriftinterpretatie, wat in de zestiende eeuw onder meer leidde tot de Protestantse Reformatie na de excommunicatie van Maarten Luther in 1521 [1].

[Gutenberg & Humanisme] —> [Individuele Schriftinterpretatie] —> [Reformatie (1521)]

[Fixatie op de letterlijke lezing]

[Kardinaal Bellarminus & Paus Urbanus VIII: Galileï-affaire]

[Psychologische ondergeschiktheid]

In deze periode van spanningen maakten intellectuele en dogmatische gezagsdragers een cruciale fout. Kardinaal Robertus Bellarminus (hoofdtheoloog van het Heilig Officie in 1616) en later Paus Urbanus VIII (Maffeo Barberini, die in 1633 het proces tegen Galileï initieerde) lieten zien hoe kwetsbaar gezag wordt wanneer men zich vastklemt aan een starre, letterlijke interpretatie van natuurkundige passages in de Schrift [2].

Bellarminus en Urbanus VIII verkozen de fysica van Aristoteles boven de empirische observatie en behandelden heliocentrisme niet als een observatie van Goddelijke orde, maar als een bedreiging voor de Schrift. Toen de empirische wetenschap de inzichten van Galileï later onomstotelijk bevestigde, ontstond er een diepe psychologische ondergeschiktheid ten opzichte van de rede en de empirie — een minderwaardigheidscomplex. Door een te eenzijdige fixatie op de letter van de tekst raakte men vervreemd van de werkelijke *geest van het Woord*.

Toen Darwin halverwege de negentiende eeuw zijn observaties publiceerde, trof hij een intellectueel klimaat dat defensief reageerde en slecht uitgerust was om genuanceerd op wetenschappelijke claims in te gaan.

De Echte Darwin: Soortsfixiteit en Goddelijke Sprongen

In 1859 verscheen Darwins hoofdwerk, *De oorsprong der soorten* (*On the Origin of Species*) [3]. Zijn observaties van tropische soorten, onder meer op de Galápagoseilanden, haalden de intellectuele wereld overhoop. Maar wat beweerde Darwin nu werkelijk?

1. 'Voortkomen uit' in plaats van 'Afstammen van'

Darwin herneemt de fylogenetische gedachte dat een complexere soort 'voortkomt uit' (*derive*) een minder complexe soort, met de mens aan de top van de primatenlijn. Hij kiest zijn woorden hierbij uiterst zorgvuldig: hij spreekt expliciet over **voortkomen uit** en niet over **afstammen van**.

- *Afstammen van* suggereert een continu, geleidelijk proces waarin de ene soort onmerkbaar transformeert in de andere.
- *Voortkomen uit* verwijst volgens Darwin slechts naar de morfologische en taxonomische verwantschap van een soort binnen dezelfde klasse, als afleiding van een voorafgaande vorm.

2. Aansluiting bij Georges Cuvier

Darwin bewonderde de Franse paleontoloog Georges Cuvier (1769–1832) [4]. Cuvier had door fossielenonderzoek in geologische lagen vastgesteld

dat soorten door de tijdperken heen in de kern onveranderd bleven (het principe van soortsfixiteit) [4]. Darwin sloot zich hier bij aan: hij beschouwde soorten als ‘gedefinieerd’ en in hun kern onveranderlijk. De veranderingen die hij in de natuur waarnam, betreffen uitsluitend secundaire kenmerken binnen de grenzen van de soort – wat we vandaag **micromutaties** noemen.

3. De ‘Schakel’ als Instrument van de Schepper

Ten aanzien van de overgang tussen soorten toonde Darwin een haarscherpe intuïtie. Hij stelde dat een nieuwe soort niet geleidelijk ontstaat, maar via een “plotselinge en kwalitatieve sprong” (een macromutatie). Omdat de natuur uit zichzelf niet in staat is om de grenzen van een gedefinieerde soort te doorbreken, citeerde Darwin het beroemde adagium [3]:

“Natura non facit saltus” (De natuur maakt geen sprongen).

Met deze uitspraak wilde Darwin niet beweren dat er geen sprongen bestaan, maar dat de natuur zelf onbekwaam is om die sprongen autonoom uit te voeren. En als de natuur het niet kan, zo redeneerde Darwin, dan kan alleen God de Schepper de Auteur zijn van de soortensprong.

Zoals dr. F.S. Martelli en don Guido Bortoluzzi hebben uitgewerkt in hun analyse van de scheppingsgenese, vereist deze overgang het unieke

optreden van een goddelijk geïnitieerde 'schakel' (*anello di congiunzione / missing link*). Deze 'schakel' fungeert als een eenmalig bio-theologisch bruggenhoofd: een unieke vrouwelijke stammoeder die door een rechtstreekse scheppingsdaad van God (*creatio mediata*) wordt voorbereid. Omdat deze 'schakel' een uniek, voorbijgaand instrument was voor één specifieke overgang, is zij in geologische fossielenlagen per definitie onvindbaar. Het begrip 'schakel' sluit in Darwins oorspronkelijke denkkader een langzame, spontane evolutie juist uit en koppelt het ontstaan van nieuwe soorten rechtstreeks aan een scheppende daad van God. Darwin was dan ook geen atheïst. Hij stond niet vijandig tegenover het geloof, beschouwde zichzelf als een gelovig mens, en verbaasde zich er op latere leeftijd over dat zijn werk werd gebruikt om de Heilige Schrift te ondergraven [5]. Hij ontving voor zijn sterven de Sacramenten en overleed als een goed christen [5].

Het Neodarwinistische Bedrog

Hoe is de gelovige naturalist Darwin dan veranderd in het icoon van het atheïsme? Dat is het werk van het neodarwinisme.

Gedreven door een positivistische en materialistische tijdgeest in de late negentiende en twintigste eeuw, gaven neodarwinisten zoals Thomas Huxley en latere genetici een volstrekt eigen, ideologische wending aan Darwins begrippen [6]:

Concept	Oorspronkelijke visie van Darwin	Neodarwinistische verdraaiing
Evolutie	Mogelijke fylogenetische ordening; soorten zijn gedefinieerd en vast.	Een continu, autonoom en spontaan proces van soorttransformatie door toeval.
<i>“Natura non facit saltus”</i>	De natuur kan uit zichzelf géén sprongen maken; er is een Schepper nodig.	Er zijn geen sprongen in de natuur, alleen geleidelijke aaneenschakeling van toevallige mutaties.
Missing Link / Schakel	Een unieke, door God gebruikte ‘stammoeder’ voor een soortensprong.	Een puur hypothetische, nog niet gevonden tussenvorm in een traploze stamboom.
Soortverandering	Beperkt tot micromutaties (variatie binnen de soort).	Onbegrensde accumulatie van mutaties die de ene soort in de andere doet overgaan.

De neodarwinisten pretendeerden dat de natuur door toevallige mutaties en natuurlijke selectie de gehele complexiteit van het leven autonoom heeft voortgebracht [6]. De naam van Darwin werd misbruikt om de wetenschap definitief te ontworstelen aan de religieuze en joods-christelijke traditie.

[Oorspronkelijke Darwin] —> [Ideologische Kaperbrief] —> [Neodarwinistisch Dogma]
 (Gedefinieerde soorten + (Samenvoeging van toeval (Atheïstisch materiaal-
 Goddelijke sprongen) en continue transformatie) isme in schoolboeken)

Tragisch genoeg lieten ook religieuze denkers en intellectuelen zich door deze tijdsgeest betoveren. Zonder diepgaande kennis van de genetica zochten theologen naar een compromis. Figuren zoals de jezuïet Pierre Teilhard de Chardin (1881–1955) introduceerden het concept van de

‘geleide evolutie’ [7]. Later volgden theïstisch-evolutionisten (zoals Francis Collins, auteur van *Het DNA van God*), die stelden dat God het universum zo heeft geschapen dat het zichzelf autonoom kan ontwikkelen [8].

Hoewel goedbedoeld als brug tussen geloof en wetenschap, vormen deze theorieën een theologisch en filosofisch moeras: ze beroven God van Zijn rol als directe Schepper en degraderen Hem tot een passieve toeschouwer die slechts een ‘initiële impuls’ gaf.

De Schipbreuk van het Evolutionisme op het DNA en de Citogenetica

Het neodarwinistische dogma vertoont een fundamentele wetenschappelijke scheur. Toen na 1963 de structuur van het DNA werd ontrafeld en het menselijk genoom in kaart werd gebracht, dacht men aanvankelijk het mechanisme van de evolutie definitief te begrijpen. De klinische en statistische analyse van echte cytogenetische data haalt de hypothese dat een chromosoomreductie van 48 naar 46 chromosomen in de natuur spontaan zou kunnen plaatsvinden echter volledig onderuit.

Zoals **Geudens** in zijn hypothetische synthese ter rehabilitatie van Darwin aantoonde — ondersteund door de klinisch-statistische studies en genetische verhandelingen van **dr. F.S. Martelli** — blijkt de moleculaire en cytogenetische werkelijkheid onverbiddelijk voor de neodarwiniaanse hypothese:

1. De Insuperbare Barrière van de Monosomieën (Van 46 naar 45/44 Chromosomen)

De neodarwiniaanse hypothese vereist dat de overgang van mensapen (48 chromosomen) naar de mens (46 chromosomen) is verlopen via tussenstadia (van 48 naar 47 en van 47 naar 46 chromosomen) door toevallige mutaties en natuurlijke selectie. De klinische gegevens uit de menselijke citogenetica spreken dit echter categorisch tegen:

- **Afwezigheid van Autosomale Monosomieën:** Bij de chromosomenparen 1 tot en met 22 (de autosomen, die de somatische kenmerken coderen) is de afwezigheid van een heel chromosoom of zelfs maar van een klein fragment (deleting) **in 100% van de gevallen pathologisch en onverenigbaar met het leven**. Een embryo met een autosomale monosomie nestelt zich niet eens in de baarmoeder in of wordt al heel vroeg uitgestoten via een spontane abortus.
- **Seksuele Monosomie (Turner-syndroom – X0):** De enig bekende levensvatbare monosomie betreft paar 23 (de geslachtschromosomen). Op een klinische steekproef van 100.000 onderzochte gevallen:
 - Worden er 1.358 gevallen van monosomie X0 vastgesteld.
 - Van deze 1.358 gevallen eindigen er **1.350 in doodgeboorte of spontane abortus**.
 - Er worden **slechts 8 individuen levend geboren** (een overlevingskans van 0,08 per 1.000 of 8/100.000).
 - Alle overlevende individuen vertonen ernstige seksuele onrijpheid en **volstrekte onvruchtbaarheid**. Geen enkel

individu met een monosomie heeft ooit de vruchtbare leeftijd bereikt of nageslacht voortgebracht.

“Een verdere numerieke reductie van chromosomen in de natuur is biologisch en statistisch onmogelijk. De natuur keurt het verlies van genetische informatie bij voorbaat categorisch af.” — Dr. F.S.

Martelli

2. De Klinische Grens van Trisomieën (47 Chromosomen) en Polysomieën (48+ Chromosomen)

Evolutionisten veronderstellen dat individuen met 47 chromosomen een vitale en verbeterde overgangspopulatie hadden kunnen vormen. De medische feiten laten echter het tegenovergestelde zien:

- **Grootte van Chromosomen en Natuurlijke Selectie:** Trisomieën bij grote chromosomen (paren 1-12) laten exact **0 levendgeborenen** zien. Afwijkingen op chromosoom 1 of 2 leiden onmiddellijk tot het afbreken van de zwangerschap.
- **Trisomieën van Kleine Chromosomen:** De enige individuen met 47 chromosomen die kunnen overleven (zoals bij het Down-syndroom/Trisomie 21, Patau-syndroom/Trisomie 13, of Edwards-syndroom/Trisomie 18) vertonen verwoestende lichamelijke en geestelijke afwijkingen, een sterk beperkte levensverwachting en een **zeer hoge mate van onvruchtbaarheid**.
- Polysomieën (48 of 49 chromosomen, zoals bij het Klinefelter-syndroom – XXY, XXXY) leveren eveneens ernstig aangetaste en onvruchtbare individuen op.

Chromosoomafwijking	Klinische impact op Grote Chromosomen (1-12)	Klinische impact op Kleine Chromosomen (13-22 / Geslacht)	Uitkomst Vruchtbaarheid Nageslacht
Monosomie (45 chromosomen)	Vroegtijdige spontane abortus (100% dodelijk).	99,4% spontane abortus; 0,08‰ levendgeborenen (Turner-syndroom).	Totale onvruchtbaarheid (0% nageslacht)
Trisomie (47 chromosomen)	0% levendgeborenen (Onmiddellijke spontane abortus).	Ernstige pathologische syndromen (Down, Edwards, Patau).	Steriliteit of zware lichamelijke beperkingen.
Deletie (Micro-fragment)	Verwoesting van morfologie / Anencefalie.	Ernstige orgaan- en cognitieve afwijkingen.	Onverenigbaar met enige vorm van rasverbetering.

3. De Absurditeit van de Toevallige End-to-End Fusie

De noodhypothese van sommige neo-darwinisten – dat er bij een ancestrale pre-hominide een simpele ‘end-to-end’ fusie tussen twee kleine chromosomen zou zijn opgetreden zonder verlies van materiaal – stuit eveneens op de klinische realiteit: ook micro-deleties (het ontbreken van slechts een piepklein stukje DNA) leiden tot verwoestende beelden (zoals het Williams-syndroom op chromosoom 7 of deleties op chromosoom 13 en 18).

De veronderstelde “verbeterende chromosoomreductie” is nog nooit bij een levende of fossiele primate waargenomen. Er is nog nooit een levende aap gevonden met 47 chromosomen die in staat was zich voort te planten.

WAAR HET NEODARWINISME SCHIPBREUK LIJDT

1. Genetisch (Martelli / Rotering): Chromosoomreductie (48->46) |
door toeval leidt tot dodelijke monosomie/trisomie. |
2. Klinisch: Micro-deleties of trisomieën veroorzaken altijd |
pathologische syndromen, nooit een "verbetering". |
3. Statisch: 'Fossiele soorten' blijven honderden miljoenen |
jaren identiek aan moderne vormen (Cuvier). |
4. Wiskundig: Kans op nuttige, spontane macromutaties door |
toeval is mathematisch nul. |

Het neodarwinisme is nooit een bewezen natuurwet geworden; het is een filosofisch-ideologische hypothese gebleven die koste wat het kost overeind wordt gehouden in schoolboeken, musea en congressen, terwijl klinische gegevens en dissiderende wetenschappers worden verzwegen.

De Theologische Inzet

De rehabilitatie van de echte Darwin — gekoppeld aan de synthese van **J. Geudens**, **dr. F.S. Martelli** en **don Guido Bortoluzzi** — is niet slechts een wetenschapshistorische correctie; het raakt de kern van ons mensbeeld. Wanneer men het neodarwinistische dogma van autonome, toevallige evolutie accepteert, storten de fundamentele pijlers van de theologie in:

- **De *Creatio ex nihilo* en *Creatio mediata*:** De rechtstreekse schepping van de materie, het leven en de afzonderlijke soorten door God. De overgang tussen soorten vereist voor elke stamvader een directe scheppende daad.

- **De Schepping en de Zondeval:** De oorspronkelijke volmaaktheid van de mens, de daaropvolgende zondeval met zijn biologische en spirituele degeneratie (zoals genetische beschadiging door ongeoorloofde hybridisatie), en de daaruit voortvloeiende absolute noodzaak van de Verlossing (*Redemptio*).

Als de mens slechts het toevallige product is van een voortdurend evoluerende natuur, wordt God overbodig — een loutere projectie van de menselijke geest.

Conclusie: Tijd voor Rehabilitatie

Charles Darwin verdient het om bevrijd te worden uit de klem van het atheïstisch neodarwinisme. Darwin zag de rijkdom van de natuur, onderkende de wetmatigheden van natuurlijke selectie op micromutaties, maar behield de intellectuele bescheidenheid om te erkennen dat de natuur uit zichzelf geen nieuwe soorten kan scheppen. In zijn oorspronkelijke visie vereist elke fundamentele 'soortensprong' de hand van de Schepper.

Zoals **dr. F.S. Martelli** in zijn werk naar voren brengt, wordt het tijd dat de wetenschap en de cultuur de moed verzamelen om het neodarwinistische dogma af te schudden, de empirische en cytogenetische feiten eerlijk onder ogen te zien, en Darwin weer te lezen zoals hij zichzelf heeft bedoeld: als een scherpe observator die in de wonderbaarlijke ordening van de natuur de hand van de Auteur bleef herkennen.

Geschreven door: pastoor Jack Geudens (Smakt, 19 september 2026)

Website guidobortoluzzi.org

Bronnen en Literatuurverwijzingen

1. Luther, M. (1521). *Assertio omnium articulorum M. Lutheri per bullam Leonis X. novissimam damnatorum*. Wittenberg.
2. Galilei, G. (1632). *Dialogo sopra i due massimi sistemi del mondo*. Firenze: Landini.
3. Darwin, C. (1859). *On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life*. London: John Murray.
4. Cuvier, G. (1812). *Recherches sur les ossemens fossiles de quadrupèdes*. Paris: Deterville.
5. Desmond, A., & Moore, J. (1991). *Darwin: The Life of a Tormented Evolutionist*. London: Michael Joseph.
6. Huxley, T. H. (1893). *Darwiniana: Essays*. London: Macmillan and Co.
7. Teilhard de Chardin, P. (1955). *Le Phénomène Humain*. Paris: Éditions du Seuil.
8. Collins, F. S. (2006). *The Language of God: A Scientist Presents Evidence for Belief*. New York: Free Press.
9. Hoyle, F. (1983). *The Intelligent Universe*. London: Michael Joseph.
10. Bortoluzzi, G. (1974). *Sintesi della Genesi Biblica*. Codroigo: Edizioni Segno.
11. Martelli, F. S. (2018; 2026). *Wanneer geloof en rede hetzelfde verhaal vertellen: Genetische en cytologische analyse van chromosoomsyndromen en kritiek op neodarwiniaanse mechanismen*. Firenze / Codroigo: Edizioni Segno, blz. 18-24.
12. Yunis, J. J., & Prakash, O. (1982). *The origin of man: a chromosomal pictorial legacy*. *Science*, 215(4539), 1525-1530.
13. Hassold, T., & Hunt, P. (2001). *To err (meiotically) is human: the genesis of human aneuploidy*. *Nature Reviews Genetics*, 2(4), 280-291.